

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

λου τὰ ποτὰ τὰ ὁποῖα μέχρις ὥρας εἶχε καταπατεῖ τὸν καταπερᾶναν καὶ ἔκρινε, διδὼν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ στερήσῃ τὴν Γαλλικὴν κοινωνίαν ἐνὸς ὑποδειγματικοῦ οἰκογενεῖαρχου, τώρα μάλιστα ποῦ ἦτο ἐκτεθειμένη εἰς τόσας κινδύνους.

— Πλησιάζατε, κύριοι,, εἶπεν σοβαρῶς εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενείου ὁ ὑπασπιστὴς *‘Ρικιέ,*

Ὁ Κουρτετσὸν κατάρρυθρος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ποντινὴ ποῦ ἦτο ὠχρώτατος.

— Ἐν τάξει κύριοι; ἠρώτησε ὁ διενθύνων τὸν ἀγῶνα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Βρετὸ ἐτένωσε τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ ἴδῃ καλλιτερον καὶ τὸ χέρι τοῦ Ποντινὴ τὸν ἔθιξε κατάμουτρα. Ὡπισθοχώρησε χωρὶς νὰ σκεφθῆ νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως του, Ὁ *‘Ρικιέ* ἐπωφελήθη τῆς γενικῆς καταπλήξεως. Διέταξε σιωπὴν εἰς ὅλους.

— Κύριοι, ἐπρόφερε μὲ ἐπισημότητα. Ἡ ἀκουσία αὐτῆ πλάνη θέτει ὀριστικῶς τέγμα εἰς τὴν συζήτησιν.

Ὁ κ. Ποντινὴ ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον τὸ χαστούκι ποῦ προωρίζετο διὰ τὸν κ. Βρετὸ καὶ ὡς ἀκριβῆς ἀνθρωποστοῦ τὸ ἀπέδωκεν.

Ἐνθουσιασμένοι οἱ θαμῶνες ἐχειροκρότησαν καὶ ὁ Ποντινὴ ἀνελύθη εἰς συνῶμας πρὸς τὸν Βρετὸ, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη πάλιν παρρησίας ἀπὸ τὸν Κουρτετσὸν, τόσον ποῦ τὸ διακοπὴν παιγνίδι ἐπανελήφθη καὶ ἐκείνο τὸ βράδυ οἱ κύριοι μας δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπήτια τοὺς παρὰ περασμένας ἐν γέα.

Διηγούνται ἀκόμη εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν.

A. E. SOREL

— Διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν ζώων.

Κροκόδειλος 300 ἔτη— Ἐλέφας 200—Κὸ μᾶς 100— Ἴππος 50—Κύων 28—Γαλῆ 22,

— Ἐὶ καὼνίζει ἡ Γερμανία.

Κατὰ τὸ 1923 ποῦρα 2.319.274.000 καὶ σιγάρα 21.282.663.000,

Κάποτε ἐπισκέφθη τὸν διάσημον ποιητὴν Γκριλάρτσερ ἕνας νέος καὶ τὸν παρεκάλεισε νὰ τοῦ συνθέσῃ ἕνα ποίημα διὰ τοὺς χωριστοὺς γάμους τῶν γονέων του. Ὁ Γκριλάρτσερ εἰς τὸν ὅποιον ἤρесе τὸ ἦθος τοῦ νέου ἐδέχθη καὶ ἔστειλε μὲν ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν ἐπισκέπτην του ἕνα ἀνάλογον ποίημα. Ἀφοῦ παρήλθε μίαν ἑβδομάδα ὁ νέος ἐπεσκέφθη πάλιν τὸν ποιητὴν διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, καθὼς εἶπεν. Ὁ ποιητὴς ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τίποτε, τὸν ἠρώτησε μόνον, ἂν τοῦ ἤρесе τὸ ποίημα. Σαστισμένος ὁ νέος ἐσώπησε πρὸς στιγμὴν. Ἐπειτα ὅμως εἶπεν: «Πολὺ ὠραῖον ἦτο, εἰς τοὺς στίχους σας δὲν ἔχω τίποτε νὰ προσάψω, κύριε φῶν Γκριλάρτσερ. Μόνον ὀλίγον μακροὶ ἦσαν, Ἄ ξυῦρετε ἔδωκα τοὺς στίχους καὶ μοῦ τοὺς ἐγάρωζαν ἐπάνω εἰς τῆς τούρτες!

Ὁ Λόρδος Ἀσμπουρν ἦτο μίαν γνωστοτάτη προσωπικότης τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας ὄχι μόνον διὰ τὴν κολοσιάναν περιουσίαν του, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλην φιλαργυρίαν του. Κάποτε ἐπεσκέφθη μίαν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν. Ἡ κόμησσα Μέτερνιχ προσεπάθησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀγοράσῃ κάτι τι διὰ τοὺς πτωχοὺς, «Δὲν θέλετε νὰ μοῦ ἀγοράσῃτε αὐτὴν τὴν σιγαροθήκην;» Ὁ Λόρδος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε: «Εὐχαριστῶ, Δὲν καπνίζω ποτέ μου»

— «Ἄλλὰ τότε μήπως αὐτὸν τὸν κονδυλοφόρον;»

— Λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερο, ἀλλὰ δὲν γράφω.

Αὐτὸ τὸ κάμνει ὁ γραμματεὺς μου.

Ἡ κόμησσα τότε τοῦ προσέφερε μίαν μπομονιέραν,

«Τότε αὐτὸ τὸ θαυμάσιον κυτίον;» ἠρώτησε

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ τὰ γλυκίσματα δὲν δύναμαι νὰ τὰ ὑποφέρω!

Γελῶσα τότε ἡ κόμησσα τοῦ προσέφερε ἕνα καρτονάκι μὲ σαπούνια.

«Ἄλλὰ θὰ πλένεται ἀσφαλῶς ὁ Μυλόρδος;»

Καὶ τώρα δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο εἰς τὸν φιλάργυρον ἀπὸ τοῦ νὰ πληρώσῃ ἔστω καὶ δυστροπῶν τὴν ἀρετὰ ξυνήν τιμὴν ποῦ ἐζητήθη.